

BÁTHORI CSABA (1956) Budapest

BÁTHORI CSABA

Öröklés

Nem érezni, csak a halál után
 anyámat és apámat,
 amit a gyászmunka ma rám ad
 és én hordok könnyebben és bután:

ez maradt kínokból a nehézség.
 Nincs kit vagy mit se
 viselni, nincs ki verne, vinne
 többé, csak viszem a magam részét.

Mások szívvel sietnek s marad is tán
 bánatuk árán emberi világ,
 s én csak állok a nagy út fordulóján,
 minthogyha várnék valami csudát.

Közben széllal járok, öreg harang,
 összes sejtem magasra lengetem...
 S megszólal egy csengő gyermeki hang:
 „Én láttalak repülni odafenn! –”

Jobb így, egyedül? Vagy tulajdon ókorom
 volt jobb, a kergetések
 képletei, a tanulni-a-sokkon
 ideje, a megfigyelések, a soha-kiskedd

várása? Zömmel szeretteim terhét
 vittem, ezeket viszem az elködlés
 után is, ennyiben is öröklés
 vagyok, a nemlét és a meglét

kétlábú zebracsíkja. Vaszgolyót, apácskát
 és közben idézi a szeles sivárság,
 mama meg most is úgy ver meghitten
 lány ereimben, hogy nincsen

vagy egyre kevésbé van belül bennem,
 a sötétség csak sújtóléggel együtt
 mélység a testben s maró hidegben
 egymást érintetlenül szeretjük.